

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

№ 10 (316)
ЖОВТЕНЬ
2016

ТИ МІЙ БЛИЖНІЙ?

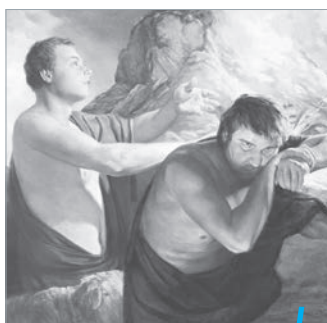
Одна жінка, прийшовши до лікаря, дізналася про свій страшний діагноз — у неї виявили рак. Лікар повідомив, що жити їй залишилося близько року. І хвора вирішила присвятити свій останній рік служінню ближнім. Вона відвідувала їх і запрошувала до себе, допомагала та проповідувала їм. Богобоязливий Йов робив те ж саме: «Чужинець на вулиці не ночував, — я двері свої відчиняв подорожньому» (Йов 31:32). У служінні нужденим дуже швидко минув час, визначений лікарями, хвора зовсім забула про фатальну дату, тому що так багато було тих, хто очікував допомоги й молитовної підтримки. У такому ритмі самовідданого служіння жінка прожила десятки років. Вона просто забула померти.

2

Ми налаштовані
на Бога

5

Предупреждение
Каину

6

Нам є за що
дякувати

8

Жду
Иисуса

15

ТИ МІЙ БЛИЖНІЙ?

«Любов» — найпоширеніше слово в прощальних промовах засуджених до смертної кари. Про це пише британська газета «The Daily Telegraph», посилаючись на дослідження, проведене журналом «Newsweek». 446 злочинців, страчених з 1976 року в штаті Техас, у своїх останніх промовах 630 разів згадували слово «любов» і 243 рази — слово «дякую», тобто майже вдвічі менше. 210 разів прозвучало слово «вибачте», 65 разів — слово «готовий». Чому ми говоримо про любов здебільшого лише на порозі смерті, а до того, як прийде наш останній час, вимовляємо це слово та проявляємо любов на ділі вкрай рідко?

Милосердний самарянин. В. Суриков. 1874 р.

«І ось, один законник підвівся і сказав, випробовуючи Його: Учителю, що маю зробити, аби досягнути вічне життя?» (Луки 10:25). Це непросто запитання. З огляду на те, що на кону стоїть вічне життя, воно набуває особливо серйозного значення. Чи тривожить вас це запитання? Чи є для вас щось важливіше, ніж питання вашого вічного життя? Скажіть, що важливіше: віра чи діла? Звичайно ж, віра, відповісте ви. Однак Христос не сказав законнику, що ділами ніхто не виправдається перед Богом, і продовжував бесіду з ним. Від відповіді Ісуса залежало, чи знайде законник вічне життя. І замість прописних істин у відповіді Ісуса — конкретний приклад прояву любові. «Він же відповів йому: Що в Законі написано? Як читаєш? Той у відповідь сказав: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і ближнього свого, як самого себе. Сказав же йому: Правильно ти відповів. Роби це, — і житимеш! А той, бажаючи виправдати себе, запитав Ісуса: А хто є моїм ближнім?» (Луки 10:26-29).

Доброта — це не відданість якійсь доктрині, не тема для філософських міркувань щодо етики й моралі. Зробити десяток добрих справ і розраховувати на спасіння — порівняно легко. А прожити десяток років і бути доброю людиною — складніше. Що ж нам робити, щоб успадкувати життя вічне? На це запитання зможе відповісти, напевно, навіть той, хто лише вчора переступив поріг Дому Божого. Але законника це особливо бентежило. І Христос відповів йому: «Що написано? Як читаєш?»

Річ у тім, що законники на руці й на лобі носили шкіряні коробочки, у яких

зберігалися написані на пергаменті уривки з П'ятикнижжя — частини Закону. Христос ніби промовляв: відкрий свою коробочку — і ти прочитаєш, як знайти вічне життя. Але, бажаючи показати, що відповідь Христа не до кінця зрозуміла йому і непереконлива, законник запитав: «А хто мій ближній?» Із цього приводу за часів Христа точилася серйозна полеміка. Релігійна еліта звузила це поняття, вважаючи, що ближній — це подібний до тебе, такий як ти сам. На думку законника, Христос мав відповісти так, щоб не впасти в очак релігійних вождів і водночас не втратити любов простого народу. Адже в Нього не було можливості відвести вбік бідних і жебраків та сказати їм, що насамперед вони — Його ближні, а потім з тими самими словами звернутися до знаті. Запитання законника не було без лукавства: на нього, здавалося, немає відповіді. І в наш час пастору

Зробити десяток добрих справ і розраховувати на спасіння — порівняно легко.
А прожити десяток років і бути доброю людиною — складніше

складно відповісти на запитання, чи потрібно допомагати жебракам, знаючи, що більшість із них — люди нечесні. Нелегко знайти влучну відповідь і при цьому залишитися на висоті. Але Ісус не мав наміру розмірковувати про богословсько-філософські поняття. Він переключив увагу слухачів на конкретну ділянку дороги між Єрусалимом і Єрихоном. Ця дорога була добре відома всім присутнім: її називали кривавою або червоною. У неї була погана слава. Дорога була звивистою, з несподівани-

ми поворотами, ущелинами, що робило її раєм для розбійників. Навіть у XIX столітті, щоб у безпеці проїхати нею, потрібно було заплатити мито місцевим князям.

Іти цим шляхом одному було нерозсудливо. Однак герой притчі Ісуса вирушив у дорогу сам. Його побили, пограбували, роздягли. Потім цією дорогою пройшов священик. Ми не знаємо, куди він прямував: на служіння або зі служіння, можливо, він поспішав на святі збори. Ця людина не просто вирішила проїти небезпечною дорогою. Він поспішав, бо в нього було чимало серйозних справ. Згодом до пораненого підійшов левит, але ближнього в ньому не побачив і пішов далі. Відомо, що лікарів і медсестер у ізраїльтян не було, і обов'язок лікувати людей покладался на священиків. Вони приходили до хворого, ставили діагноз, призначали лікування, визначали, якими мають бути жертви і т. д. Тим самим Бог показував, що фізичний стан людини дуже тісно пов'язаний з духовним. Але і священик, і левит, які були зобов'язані допомогти пораненому, пройшли повз. Слухачі очікували, що наступним на дорозі з'явиться простий єврей і вже точно допоможе. Але сюжет розвивався інакше: «А якийсь самарянин, проходячи, підійшов до нього і, побачивши, змилосердився» (Луки 10:33). Євреї не сприймали самарян як ближніх. У цьому вірші ми бачимо слово «змилосердився». Його часто асоціюють тільки з почуттям жалю та співчуття. Самарянин міг просто підійти і, хитаючи головою, сказати: «Що ж ти так? Я розумію, як тобі погано. Напевно, все болить...» Але Ісус, кажучи про те, що самарянин «змилосердився», бажав показати, що його жалість була інакшою. «А якийсь самарянин, проходячи, підійшов до нього і, побачивши, змилосердив-

ся. Він підійшов, перев'язав його рани, поливши на них оливи й вина, посадив його на худобину, привіз до гостиниці... та сказав: Подбай по нього, а якщо більше витратиш, то віддам тобі, коли повертитимуся» (Луки 10:33-35). Тут ужито 14 дієслів і дієприслівників — а це 14 дій, у яких виявилось співчуття.

Священика й левита можна виправдати. Вважається, що за часів Христа в Ізраїлі було близько 18 тис. священиків. Вони служили у визначеному порядку, кожному відводилося два тижні на рік. І якщо священик пропускав свою чергу, розміри його матеріальної винагороди різко зменшувалися. Крім того, людина, що лежала на дорозі, напевно, не подавала ознак життя. Якби священик доторкнувся до неї, то став би нечистим на сім днів (див. Лев. 21:1-4; Єзек. 44:25, 26). На перший погляд, священик не мав порушувати приписів щодо ритуальної чистоти й обов'язкової участі в храмовому служінні. І він, здавалося б, учинив правильно. Але, з точки зору Господа, він мав неправий, тому що не проявив милості. Левит, можливо, мав такі ж думки.

Самарянин не знав, якої національності потерпілий. Можливо, якби вони помінялися місцями, той не допоміг би жителю Самарії. Самарянин промив і продезінфікував рани вином і олією, відвіз потерпілого на своєму віслику в найближчий готель. Дослідники говорять, що від того місця, де лежав поранений, до готелю було близько 20 км. Самарянин поселив пораненого в готелі, а господаря попросив допомогти новому гостю. Він не вирізнявся чистотою богословських поглядів, але був доброю людиною. Саме так слід було вчинити священику й левиту, навіть якби через це вони стали нечистими.

Господареві готелю самарянин дав 2 динарії. Динарій — це платня за один робочий день. За 1 динарій можна було жити в готелі приблизно 12 днів, тобто самарянин оплатив 24 дні перебування в ньому потерпілого і готовий був доплатити в разі додаткових витрат. Він не думав про те, у скільки йому обійдеться його співчуття, не вимагав розписок. А діяв від чистого серця.

У сучасному суспільстві існує думка, що допомагати повинні багаті люди. Але людина, у якої трохи більше грошей, ніж у інших, не вважає себе багатою. Хтось сказав: дайте людині те, що вона хоче, і їй одразу ж стане цього мало. Ті, хто допомагає будувати храми, організовувати євангельські програми, як правило, люди середнього достатку. Чи був багатий самарянин? Ні. Він їхав дорогою один. Багаті люди подорожували хоча б з одним або двома слугами і зазвичай не їздили на ослах. Самарянин віддав господареві готелю 2 динарії: напевно, це все, що в нього було. Він

пообіцяв, що, продавши олію й вино, повернеться та сплатить усі витрати.

Зазначимо, що 10-й розділ Євангелія від Луки починається не з притчі про милосердного самарянина, а з обрання 70-ти учнів і опису їхнього служіння. **«Повернулися сімдесят два з радістю, кажучи: Господи, навіть біси коряться нам через Твоє Ім'я!»** (в. 17). **Але Ісус сказав до них: «Однак не радійте з того, що вам підкоряються духи, але радійте те, що імена ваші записані на небесах!»** (в. 20). Трохи пізніше Він розповів притчу про милосердного самарянина. Ось такі пріоритети Господні. Якщо вам коряться демони — це дуже добре, але ще краще, якщо ви чините, як милосердний самарянин.

Чому ми говоримо про любов здебільшого лише на порозі смерті, а до того, як приїде наш останній час, вимовляємо це слово та проявляємо любов на ділі вкрай рідко?

Не всі, хто терпить нестатки і просить допомоги, — чесні люди, але ж є й інші. А ми дедалі частіше боремося із совістю і своїм жорстким серцем, розмірковуючи, чи вони не з тих жебраків, кому наша допомога не піде на користь.

Один викладач християнської етики захотів дізнатися, наскільки добре студенти засвоїли його предмет, і провів для них своєрідний іспит. Звернувшись до найкращого студента, він сказав: «Якби в тебе в кишені були три золоті монети, чи віддав би ти їх тому, хто потребує?» Студент відповів:

Самарянин не думав про те, у скільки йому обійдеться його співчуття, не вимагав розписок. Він діяв від чистого серця

«Відразу б віддав». «А якби в тебе в кишені було три срібні монети, ти б віддав їх?» Студент, не роздумуючи, відповів: «Відразу б віддав». Його відповідь усім сподобалася. «А якби в тебе було три мідних монети, ти б їх віддав нужденним?» «Ні, тому що три мідних монети зараз лежать у мене в кишені», — відповів студент.

Сьогодні на узбіччях наших доріг чимало поранених, побитих людей, які очікують «олії й вина». Христос навчає нас бути ближніми для них і не очікувати плати чи подяки за нашу доброту. Він на-

вчає нас самовіддано віддавати себе. Саме Христос стоїть біля дороги, зіцілюючи тих, кого викинуло туди суспільство.

Завершуючи розповідь про доброго самарянина, Ісус поставив серйозне запитання: **«Кого з цих трьох ти вважаєш ближнім того, який попався розбійникам?»** (Луки 10:36). Священик і левит залишаються для потерпілого професіоналами своєї справи. Він і надалі буде приходити до них з агнцем на всі свята, але не вважатиме їх своїми ближніми.

Хто мій ближній? Для того щоб відповісти на це запитання, не потрібно мати богословську освіту, а треба жити любов'ю і говорити про любов не тільки на порозі смерті, але й тоді, коли все життя ще попереду.

1974 року молодий служитель Адвентистської Церкви виявив бажання здійснювати пасторське служіння в колонії прокажених на Гавайських островах. Він настільки любив цих людей, що після закінчення терміну служіння попросив керівників конференції залишити його на тому самому місці. Так він чинив щоразу, коли мова заходила про його переведення на інше місце служіння. Через 12 років він сам захворів проказою, але навіть після цього не відмовився від служіння і провів там ще три роки — до своєї смерті 1989 року.

Одна жінка, прийшовши до лікаря, дізналася про свій страшний діагноз — у неї виявили рак. Лікар повідомив, що жити їй залишилося близько року. І хвора вирішила присвятити свій останній рік служінню ближнім. Вона відвідувала їх і запрошувала до себе, допомагала та проповідувала їм. Богобоязливий Йов робив те саме: **«Чужинець на вулиці не ночував, — я двері свої відчиняв по дорожньому»** (Йова 31:32). У служінні нужденним дуже швидко минув час, визначений лікарями, і жінка зовсім забула про фатальну дату, тому що так багато було тих, хто очікував допомоги й молитовної підтримки. У такому ритмі самовідданого служіння жінка прожила десятки років. Вона просто забула померти.

Коли прийде наш Спаситель, на нашій планеті будуть дві групи людей, про які пише Матвій: одні служили ближнім, а інші не вбачали в цьому потреби. І Христос скаже останнім: «Відійдіть від Мене». **«Ми пізнали любов з того, що Він поклав Свою душу за нас; і ми маємо класти душі за братів. А хто має багатство світу й бачить, що його брат у нестатках, та зачинає своє серце від нього, то як же може Божа любов перебувати в такому? Дітоньки мої, любимо не словом та язиком, але ділом та правдою!»** (1 Івана 3:16-18). Нехай так буде і в нашому житті!

**Микола
Бойко**

В 1996 году профессор Томас Стенли и его бывший студент Уильям Данко опубликовали книгу под названием «Миллионер по соседству». Эта книга, в основу которой легли результаты соответствующих исследований в области экономики, разошлась тиражом, превышающим 3 млн. экземпляров, и стала классическим учебником по финансам. В своей книге авторы поясняют, что в действительности многие богатые люди ведут не такой образ жизни, какой нам навязывает теле- и киноиндустрия. Они не живут в больших домах, не ездят на модных машинах и не носят дорогую одежду. По-настоящему богатые люди живут намного скромнее, чем мы себе представляем. У них обычные дома, они много работают и не балуют деньгами своих взрослых детей.

А как насчет тех, кто богат духовно? Как насчет сыновей и дочерей Царя Вселенной — тех, кто «сокровище сие» носит «в глиняных сосудах, чтобы преизбыточная сила была [приписываема] Богу, а не нам» (см. 2 Кор. 4:7)? Знают ли те, с кем мы общаемся, кто живет рядом с нами, о духовных сокровищах, которыми Бог наделил Свой народ для последнего времени, чтобы тот поделился этим вечным богатством с другими?

СЕРЬЕЗНАЯ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ

«У нас есть весть от Господа, и мы призваны возвещать ее миру — весть, которая должна прозвучать во всей полноте и силе Духа», — писала Э. Уайт. «На нас лежит серьезная ответственность предупредить мир о его участи. Со всех сторон, издалека и поблизости раздаются просьбы о помощи. Бог призывает Свою Церковь встать и облечься силой. Нам предстоит завоевать нетленные венцы; мир, погибающий в невежестве, должен быть просвещен» (см. Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 7, с. 16, 18).

Иисус, будучи на земле, бросил вызов Своим ученикам: «Жатвы много, а делателей мало» (Мф. 9:37). Также Он говорил: «Мне должно делать дела Пославшего Меня, доколе есть день; приходит ночь, когда никто не может делать» (Ин. 9:4). Апостол Иаков призывал каждого верующего быть «исполнителем дела» (см. Иак. 1:25).

Я призываю вас принимать более активное участие в ежедневной миссии Церкви, чем раньше. Пасторы и рядовые члены Церкви, молодые и пожилые должны трудиться вместе в деле приобретения душ. Бог рассчитывает на вас! Проповедь Евангелия — источник жизненной силы Церкви. Каждый из нас должен быть вовлечен в эту проповедь — через личное свидетельство, служение Малых групп или публичный евангелизм в его различных формах.

ПОДЕЛИСЬ БОГАТСТВОМ!

ЗНАЮТ ЛИ НАШИ ДРУЗЬЯ И СОСЕДИ
О НАШЕМ «СОКРЫТОМ СОКРОВИЩЕ»?

Даже если вам кажется, что все известные вам методы в вашей местности не «сработают», адаптируйте их, используйте свои методы, но достигайте людей. Делайте все возможное ради Иисуса!

Под Божьим водительством каждая попытка достучаться до чьего-либо сердца принесет свои плоды. Позвольте Святому Духу изменить ваше мышление. Пусть каждый из вас будет живым свидетельством Божьей любви и силы.

Под Божьим водительством каждая попытка достучаться до чьего-либо сердца принесет свои плоды. Позвольте Святому Духу изменить ваше мышление. Пусть каждый из вас будет живым свидетельством Божьей любви и силы

ВЫ — БОЖЬИ ВЕСТНИКИ

Вам необязательно быть служителями, чтобы приводить людей ко Христу. Бог ожидает, что каждый, кто призывает Имя Христа, будет задействован в этой работе. Вы — Божьи вестники, даже если вы не рукоположены на служение. Если вы испытали, как милостив Господь, если вы знаете Его спасающую силу, вы не сможете не рассказать об этом другим, так же как не сможете удерживать ветер. Вы поддержите руки страждущих и обремененных. Вы направите стопы заблудших назад, в стадо. Вы будете неутомимы в своем стремлении помочь другим, потому что в вас трудится Божий Дух.

Вместо того чтобы копаться в себе и критиковать поместную церковь и ее деятельность, охватите Евангелием других ради Христа. Никому не позволяйте говорить, что вы и ваша деятельность не нужны. Работайте в тесном сотрудничестве со своим пастором, церковной общиной и руководителями Церкви.

Святой Дух наделит вас силой быть вестниками Небес там, где вы живете.

Если вы сотрудничаете с Ним, возрождение и преобразование вашего сердца станут реальностью. Дух Пророчества говорит о том, что нам необходимо не только трудиться самим, но и вовлекать других в выполнение миссии Церкви: «Самые торжественные истины, которые когда-либо были даны смертным, вверены нам для возвещения их всему миру» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 9, с. 19). Будем помнить, что христоподобная жизнь служит убедительнейшим свидетельством в пользу христианства. Люди поверят не словам служителей Церкви, но конкретным поступкам в жизни ее членов.

«Работа Христа должна стать примером для нас... Его жизнь была примером бескорыстного служения, и ее необходимо изучать как самый полезный учебник» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 9, с. 31). «Дети Божьи должны быть столь прилежны и верны в своем труде для Него, чтобы всякий эгоизм исчез из их жизни. Тогда Его труженики увидят своими глазами руку Господа, сила Которого была явлена в жизни Христа. Доверие восстановится, и среди всех наших церквей будет наблюдаться единство» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 9, с. 33).

Сегодня нужны не образованные и красноречивые ораторы, а смиренные и христоподобные мужчины и женщины, научившиеся у Иисуса из Назарета быть кроткими и непритязательными. Именно они, полагаясь на силу Христа, пойдут по дорогам и изгородям, приглашая всех на пир Агнца: «Идите, ибо все уже готово!»

СЛУЖЕНИЕ АНДРЕССЫ

Ярким примером служения стало служение 13-летней Андрессы. Девочка познакомилась с Церковью адвентистов седьмого дня благодаря своей бабушке и Малой группе, к которой она присоединилась. Андрессе настолько понравились библейские уроки в группе, что

МИ НАЛАШТОВАНІ НА БОГА

«Цей народ Я Собі вформував, — він буде звіщати про славу Мою» (Ісаї 43:21).

1975 року лікар з Гарварда, якого звали Герберт Бенсон, написав книгу під назвою «Техніка релаксації». Він розробив нескладний метод, за допомогою якого людина могла позбутися стресу. Лікар навчав людей розслаблятися за допомогою концентрації на позитивних речах. Для багатьох людей результати застосування цього методу перевершили всі очікування. У них знижувалася частота серцевих скорочень, вирівнювалося дихання та зменшувалася кількість гормонів, які викликають стрес. Лікареві Бенсону іноді вдавалося навіть допомагати людям, які страждали від безсоння.

Пізніше лікар Бенсон почав зауважувати дещо особливо цікаве. Певна підгрупа пацієнтів мала внаслідок застосування техніки релаксації більш позитивні зміни, ніж інші пацієнти. У них було краще самопочуття, і вони швидше видужували. Це були віруючі люди, котрі говорили, що відчувають присутність Бога, коли концентрують свою увагу на Його доброті. Люди, котрі роздумували про чудову любов і силу Господа, вирізнялися міцнішим здоров'ям, ніж інші.

Лікар Бенсон почав вивчати, що ж саме відбувалося з цими людьми, коли вони відчували особливу близькість з Богом. Учені по-новому подивилися на «налаштування» мозку. Вони спостерігали за тим, як реагують різні частини мозку, коли піддаються стимуляції. Учені знайшли ту частину головного мозку, яка відповідає за релігійний переживання. Нею виявилася невелика структура мигдалевидної форми, яка називається мигдалиною мозочка.

Нейробиолог Руан Джозеф дійшов висновку: «Здатність переживати релігійний досвід має нейроанатомічну основу». Іншими словами, релігія міститься в нас у голові.

Лікар Бенсон ще більш красномовно висловлюється стосовно цього факту. У своїй книзі «Вічне зцілення» він пише: «Генетична програма людини зробила віру в Нескінченний Абсолют частиною її природи». Лікар продовжує свою думку наступними словами: «Ми від початку налаштовані на Бога». Біблія підтримує цей погляд. Ось що каже Господь через пророка Ісаю: «Цей народ

Я Собі вформував, — він буде звіщати про славу Мою» (Ісаї 43:21).

Як наші м'язи призначені для фізичних вправ, а наше серце створене, щоб найбільш ефективно підтримувати життя всього організму (за умови харчування продуктами з низьким вмістом тваринного жиру), так і наш мозок налаштований на те, щоб віддавати славу Богові. Наш мозок був спеціально створений, щоб славити Творця. Коли ми славимо Бога, електричні імпульси стимулюють в мозку виділення ендорфінів, хімічних сполук, здатних підтримувати здоров'я та життя. У книзі «Служіння зцілення» Е. Уайт пише: «Ніщо так не сприяє здоров'ю тіла й душі, як дух вдячності та хвали» (с. 251).

Ми створені для славослів'я. Тож дозволимо сьогодні позитивним емоціям, які дають життя та зміцнюють здоров'я, увійти до наших сердець.

**Марк
Фінлі**

она решила сама организовать Малую группу. «Но сначала, — сказала она, — мне нужно креститься и отдать свою жизнь Иисусу, чтобы дети, которых я буду учить, также последовали моему примеру». Андресса приняла крещение и в следующий же четверг организовала свою Малую группу. Число детей, приходивших на ее библейские уроки, стремительно росло, и в скором времени ее группу посещало 45 человек! Учеников было много, и Андресса убедила их, что нужно разделить одну большую группу на группы поменьше. Один молодой человек сказал: «Андресса показала мне, что каждый из нас может создать Малую группу... Все должны создавать Малые группы, ведь это "продолжение" церкви».

«График работы» Андрессы был таков: «По воскресеньям я хожу на радиостанцию. Там я участвую в радиопередаче, — говорила она. — Я рассказываю детям библейские истории. По понедельникам я хожу в школу, а после обеда мы благоуствуем. По вторникам мы с нашей Малой группой посещаем дом престарелых. Там мы поем, играем на музыкальных инструментах и молимся. Некоторые люди в этом доме престарелых одиноки. Они с радостью общаются с нами. По средам группа собирается у меня дома для занятий рукоделием. По четвергам после обеда я проповедую детям у себя дома. Вечером мы идем домой к кому-нибудь из членов Церкви и там играем на музыкальных инстру-

ментах. По пятницам у меня собирается небольшая молитвенная группа. А по субботам я приглашаю детей пойти со мной в церковь».

Если вы испытали, как милостив Господь, если вы знаете Его спасающую силу, вы не сможете не рассказать об этом другим, так же как не сможете удержать ветер

Такой плотный график может напугать даже взрослых. У многих складывалось впечатление, что девочка, несмотря на свой юный возраст, делала больше, чем все остальные члены Церкви. «Иисус скоро грядет, — говорила Андресса. — Он дает нам знамения. Пророчества исполняются. Если мы не сделаем свою работу сейчас, возможно, завтра времени уже не будет».

Иисус скоро грядет. Он дает нам знамения. Пророчества исполняются. Если мы не сделаем свою работу сейчас, возможно, завтра времени уже не будет

ВРЕМЯ НА ИСХОДЕ

Для Андрессы время действительно истекло. Однажды в субботу утром, когда она ехала проповедовать в свою церковь, их машина столкнулась с грузовиком. Погибло четверо человек,

в том числе и Андресса, которой к тому времени исполнилось 14 лет. Она много успела сделать за свою короткую жизнь. Более 100 человек приняли крещение благодаря ее свидетельству, и ее пример продолжает вдохновлять бесчисленное множество людей.

А как насчет вас? Готовы ли вы полностью посвятить себя работе для Иисуса? Готовы ли вы поделиться сокровищем, которым обладаете? Видя приближение конца времени, давайте возобновим наши усилия в деле, которое Бог поручил Своей Церкви Остатка. Пусть каждый член Церкви будет вовлечен в прославление и свидетельство о Христе, о Его Слове, Его праведности, Его служении в Небесном святилище, Его спасающей силе в Великой борьбе, Его Трехангельской вести, Его вести о здоровье, Его миссионерской работе последнего времени и о Его скором Втором пришествии.

Вскоре мы взглянем вверх и увидим Иисуса, грядущего на облаках небесных, как Он и обещал. Он придет, чтобы забрать нас домой. Пришествие Иисуса — это кульминация Его дела искупления, в котором Он использует каждого Своего последователя, готового ради Него охватить Евангелием весь мир.

Излитие Позднего дождя приближается. Будем же частью этого евангельского движения!

**Тед
Вильсон**

Начало в №9

У ДВЕРЕЙ ГРЕХ ЛЕЖИТ...

Э. Уайт о новом значении стиха

Миронов Андрей, Каин и Авель. 2015.

В первой части статьи мы говорили, в частности, о том, что Э. Уайт, комментируя события начала 4-й главы книги Бытие (в книгах «Патриархи и пророки» и «История спасения»), делает акцент на нескольких важных факторах, которые раскрывают новый нетрадиционный и более глубокий смысл 7-го стиха названной главы.

1 Э. Уайт говорит не о потенциальном, но о реальном грехе Каина. О грехе Каина Дмитрий Щедровицкий пишет, что «у дверей грех лежит», т. е. грех очень близок — стоит только впустить его, как он войдет и овладеет тобой».

Э. Уайт не пишет о греховном намерении Каина, она описывает его реальный грех. Каин уже совершил грех! Следуя символике традиционного толкования, можно сказать, что грех уже вошел через дверь в его сердце! Ибо «грех — это состояние восстания против Бога, ведущее к непослушанию Его воле» (Библейский Комментарий АСД, т. 12, с. 181). «**Непокорность есть [такой же] грех, что волшебство, и противление [то же, что] идолопоклонство**» (1 Цар. 15:23).

Божья вестница дает точное определение греха Каина: «Каин лелеял чувства бунта и ропота против Бога... восстание против Него... мятежные чувства и ропот на Бога». Именно поэтому она усматривает аналогию между Каином и Люцифером: «Он [Каин — тут и далее прим. авт.] направил свои помыслы по тому же пути, который привел к падению сатану» (Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 71, 73, 74; История спасения, с. 52). «Каин, [который] был от лукавого» (1 Ин. 3:12).

В описании пророчицей греха Каина нет никакой неясности, расплывчатости,

ее высказывания определенны и конкретны: Бог «не мог почтить его жертву по причине его собственного греха и непослушания четкому Божьему повелению». «Авель принес жертву из стада согласно требованию Божьему... Каин пренебрег этим прямым повелением Бога... Каин избрал неверие и возмущение. Он решил действовать самостоятельно». «Вместо того чтобы признать свой грех, Каин продолжал... возмущаться» (Э. Уайт. История спасения, с. 53; Патриархи и пророки, с. 71-74).

Этим словам вторят высказывания некоторых богословов: «В личности Каина раскрывается бунтующая натура человека» (П. Харчлаа. Толкование ветхозаветных книг, с. 30).

Перенос акцент с реального, конкретного греха Каина, состоящего в противлении Божьему повелению, на иллюзорный, потенциальный грех, лежащий где-то у дверей его сердца, мы рискуем затушить весь драматизм положения Каина. Нам может показаться, что первенец Адама не так уж и плох. Но в действительности перед нами бунтарь, восставший против воли Бога, упорствующий грешник, идущий путем падшего херувима!

2 Ключевым словом комментария Э. Уайт является не слово «грех», а «жертвоприношение». К такому выводу можно прийти благодаря простым подсчетам: в упомянутых нами двух главах, в отрывках, посвященных проблеме Каина, слово «жертвоприношение» и его синонимы — «жертва», «кровь», «агнец» — Э. Уайт использует 46 раз, а слово «2 грех/преступление» — 8 раз!

3 Именно жертвоприношение должно было стать решением проблемы Каина. Как Каин мог решить проблему своего греха?

«Господствовать над ним, ведь так написано!» Так и мы когда-то считали

и так учили. То был «старый свет», и мы не отрицаем его. Воистину, грех необходимо подавлять, ему нельзя позволять господствовать над нами. «**Да не царствует грех в смертном вашем теле... Грех не должен над вами господствовать**» (Рим. 6:12, 14).

Но несколькими текстами выше, в Быт. 3:16, когда речь шла о господстве Адама над Евой, используется тот же глагол — машал — «господствовать», который обычно означает мягкое, смиренное лидерство... Это ли советует Господь грешнику — Каину? Ни в коем случае! Пророчица — Божий глашатай — не предлагает подобного выхода. Открытый ею «новый свет» — новое значение стиха Быт. 4:7 — проникает глубже в проблему Каина и указывает на наилучший способ ее решения — искупление.

Божий совет Каину таков: искупление греха. Каким образом? Только через истинное жертвоприношение — жертву за грех. «Теперь на Каине лежала ответственность правильного выбора. Если он доверится заслугам обетованного Спасителя и будет послушен Божьим требованиям [о кровном жертвоприношении, которым Каин пренебрег], тогда обретет Его милость... Но вместо того чтобы признать свой грех, Каин продолжал... возмущаться». «Ангел... сообщил, что если он [Каин] будет делать добро и соблюдать данные Богом указания, Господь примет его и почтит его жертву. Но если он не покорится в смиренности повелениям Бога, не поверит Ему и не проявит послушания, Он не сможет принять его жертвоприношение... Он не мог почтить его жертву по причине его собственного греха и непослушания четкому Божьему повелению» (см. Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 74; История спасения, с. 53).

Господь призывает Каина возвратиться к вратам рая и принести требуемую кровную жертву за грех.

4 Писательница говорит не столько о господстве над грехом, сколько о господстве (т. е. руководстве) Каина над младшим братом. Вдохновенная писательница объясняет, почему Каин был так недоволен. Он был возмущен тем, что его младший брат не подчиняется ему — первенцу. «Авель умолял своего брата повиноваться Божьему требованию, но его просьбы только сильнее ожесточили Каина. Чувствуя свое превосходство как старшего брата, Каин отверг советы Авеля». «Он разъярился из-за того, что тот, кто до сих пор всегда во всем соглашался с ним, теперь осмелился противоречить и не поддерживал его». «Когда Каин, подстрекаемый дьяволом, увидел, что Авель уже не зависит от него, он пришел в такую ярость, что отнял у брата жизнь». «Каин как старший не желал прислушаться к словам брата».

Господь пообещал: если Каин будет послушен Богу, младший брат будет послушен ему. «Если он [Каин] будет творить добро, то будет принят Богом и его брат будет слушаться его, и он [Каин] примет руководство, поскольку он старший» (см. Э. Уайт. Патриархи и пророки, с. 71, 72, 74, 77; История искупления, с. 53).

СОВРЕМЕННЫЕ ИССЛЕДОВАНИЯ

К подобному толкованию стиха Быт. 4:7, которое мы усматриваем в высказываниях Э. Уайт, склоняются и современные ученые, основываясь на результатах текстологических исследований оригинала. Особенно показательны исследования Иоакима Азеведа. Ученый приложил немало усилий, чтобы «докопаться» до глубинного значения стиха Быт. 4:7. Он «собрал многочисленные данные, основанные на грамматике, синтаксисе, контексте, древних переводах (LXX), родственных языках, литературной структуре, дискурсализации и древних ближневосточных параллелях» (здесь и далее см. Р. Дэвидсон. Пламя Яхве, с. 663).

Азеведа пришел к выводу, что в традиционном переводе и толковании Быт. 4:7 есть «серьезные лингвистические проблемы». Он предлагает новое значение 7-го стиха и в пользу нового его перевода (мы дадим его ниже) приводит следующие аргументы, которые удивительным образом перекликаются с мыслями Эллен Уайт.

1 В стихе 7 ключевым словом является не «грех», а «жертвоприношение». Слово хаттат традиционно в данном тексте переводится как «грех». Однако в языке оригинала оно означает и жертву за грех. Ученый утверждает, что, согласно контексту (ритуальное жертвоприношение), в 7-м стихе хаттат следует переводить как «жертва за грех», или даже «жертва очищения», а не как «грех».

2 На жертвоприношение указывает и причастие мужского рода ровец — «лежащий». Древнееврейское слово хаттат — «грех» — женского рода. А причастие ровец — «лежащий» («лежит» — в Синодальном переводе) — мужского рода. Эту несогласованность можно устранить, переведя хаттат словосочетанием «жертва за грех», указывающим на мужской пол животного, требуемого для жертвы очищения (ср. Лев. 4:4, 23). Поэтому слово «лежащий» требует значения слова хаттат — «жертва за грех», а не «грех».

Вспомните, что и Д. Щедровицкий, объясняя значение древнееврейского глагола ровец, говорит о его применимости по отношению к животному. В подстрочном переводе Священного Писания *The Interlinear Bible (Hebrew — Greek — English)* это слово переводится как *crouching* — «припадающий» (к земле, подобно животному). В переводе *The Bible Revised Standard Version* в данном выражении использовано слово *couching* — «лежащий», и первое его значение касается именно лежащего животного.

Традиционное толкование выражения «у дверей грех лежит» предлагает сравнение греха с диким животным, лежащим у дверей сердца. Однако более приемлемым, отвечающим и контексту, и лексике, является новый перевод, утверждающий, что животное, только не дикое, а жертвенное, действительно лежит, но не у дверей сердца, а у ворот рая...

3 Выражение лаппэтах — «у дверей» — также указывает на жертвоприношение. Иоаким Азеведа пишет, что под выражением «у дверей» «имеются в виду врата рая, охраняемые херувимами, куда грешные люди должны приносить жертвы». Для сравнения можно привести многочисленные случаи употребления пэтах в Торе, особенно в книге Левит, в связи с дверями скинии. Например: «Если жертва его есть всесожжение... пусть привяжет ее к дверям [пэтах] скинии... И заколет ее у дверей [пэтах] скинии

собрания... И приведет тельца к дверям [пэтах] скинии... (Лев. 1:3; 3:2; 4:4).

4 Фразы «тэшукато» — «его желание» и «тимшал-бо» — «господствуй над ним», в которых использованы местоимения мужского рода, относятся не к слову хаттат (женского рода) — «грех», а к Авелю. Имя «Авель» — ближайшее существительное мужского рода в номинативе, и именно на Авеля гневается Каин из-за угрозы потери первенства после неучастия в предписанном ритуале. Об этом же говорит и Лопухин: Каин «разгневался и на брата младшего, перед ним предпочтенного Богом, и на Самого Бога, как будто Он нанес ему обиду, явив знамение Своего благоволения не ему, а его брату» (А. Лопухин. Толковая Библия, т. 1, с. 32).

Всесторонне исследовав текст, Азеведа утверждает, что правильной будет следующая интерпретация стиха Быт. 4:7: «Бог говорит о положительных перспективах Каинова первородства, которые Каин может потерять, если не образумится». Поэтому ученый дает следующий контекстуальный перевод Быт. 4:7: «Приношение для очищения [жертвенное животное мужского пола] лежит у дверей [райского Сада], и к тебе будет его [Авеля] желание, и ты будешь господствовать [снова как первенец] над ним [своим братом]».

Как близок этот перевод мыслям, высказанным Э. Уайт в комментариях к данному тексту, не правда ли? Как поразительно схожи выводы известного ученого и Божьей пророчицы! Однако не будем забывать, что между ними пролегает глубокая пропасть — и временная (более полутора веков), и образовательная (три класса начальной школы и докторская степень с глубоким знанием древних языков)... Однако Дух Божий проложил над этой, казалось бы, непреодолимой пропастью великолепный мост!

У вас может возникнуть естественный вопрос: «А какая разница, старый свет или новый свет, традиционный перевод или новый, грех у дверей сердца или у ворот рая? Стоит ли заострять на этом внимание?» Стоит! В наше время, когда подвиг искупления меркнет в сознании людей, а спасение собственными усилиями — путь Каинов — становится все более популярным, новый свет о значении стиха Быт. 4:7 взывает к сознанию каждого христианина: *возвратитесь к вратам рая! Возвратитесь к обещанному Потомку, на Которого указывал первый алтарь у врат Едема* (Э. Уайт. Желание веков, с. 52).

Возвратитесь к Великой Жертве!
В Ней решение всех ваших проблем!

Ольга
Стасук

НАМ Є ЗАЩО ЙОМУ ДЯКУВАТИ

Один із випадків відчаю записаний у Бут. 42:36: «І сказав до них Яків, їх батько: „Ви позбавили мене дітей, — Йосипа нема, і Симеона нема, а тепер Веніямина заберете? Усе те на мене!“» Чи знайомі вам відчуття безпорадності та безнадійності, які переживав Яків?

«Усе те на мене!»

Річ у тім, що проблеми ніколи не приходять поодиночі. Вони навалюються усі одночасно, і саме в цьому полягає тактика диявола: скинути нас у безодню відчаю та зневіри. Вважаючи себе переможеною, людина ніколи не зможе виконати доручення Ісуса.

Коли людина стикається з проблемами і бідами, то перше, що вона починає робити, це шукати винних. І якщо немає винного поруч, то винним може виявитися навіть Бог. Таким чином, людина падає в безодню зневіри, депресії, відчаю, з якої вибратися потім буває дуже складно.

До того моменту Яків уже пережив безліч проблем, втратив улюблену Рахіль, втратив сина, тепер йому довелося терпіти голод, нестатки. Він втопився... Пригнічений обставинами, він вважав себе переможеним. І це та людина, яка боролася з Ангелом (див. Бут. 32:26).

Переживаючи труднощі, Яків забув про свого Бога, Котрий усе контролює.

Нам потрібно постійно нагадувати собі, що Бог вище за будь-які обставини, з якими ми стикаємося. Він здатний звільнити нас і показати вихід із будь-якого випробування і лиха, якщо ми не випустимо Його з уваги! Якщо ми дозволимо смутку та розпачу контролювати наше мислення, Бог не зможе діяти в нашому житті так, як Він того хоче.

Настрій переможеного — це саме те, чого бажає для нас ворог. Вважаючи себе переможеними, ми недооцінюємо не тільки здібності Бога, але і Його любов і турботу про нас. Саме тому Давид вигукує: **«Благослови, душе моя, Господа, і все нутро моє — святе Ймення Його! Благослови, душе моя, Господа, і не забувай за всі добродійства Його! Всі провини твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє. Від могили**

життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує. Він бажання твоє насичає добром, — відновиться, мов той орел, твоя юність!» (Псал. 103:1-5).

«**Якщо ми дозволимо смутку та розпачу контролювати наше мислення, Бог не зможе діяти в нашому житті так, як Він того хоче**»

Слід звернути увагу на те, що слово «благослови» використовується як веління. Давид велить дякувати Господу тоді, коли цього зовсім не хочеться робити, коли немає сил. Він шукає привід для подяки і хвали Господу. Коли здається, що проблем так багато, що і дякувати немає за що, Давид говорить нам за що можна і потрібно благословляти Господа.

«**Нам потрібно постійно нагадувати собі, що Бог вище за будь-які обставини, з якими ми стикаємося**»

Першим і найбільшим благословенням від Господа Давид називає прощення беззаконня, позбавлення від почуття провини, від тяжкості гріхів. Нам є за що дякувати Творцеві.

Друге важливе благословення, яке Господь дарує Своїм дітям, — зцілення від недуг. «Від могили життя твоє Він визволяє». Тут переклад з оригіналу буквально звучить як «викуповує від загибелі життя твоє»!

На Голгофському хресті Ісус викупив наше життя і подарував його нам, і якщо ми сьогодні живі та здорові, то це благословення. Нам є за що Йому дякувати.

«...Він милістю та милосердям тебе коронує». У дослівному перекладі зі старовірської слово «вінець» означає не тільки «корона», але ще й «оточувати» — для захисту і відбиття атаки. Господь — наш щит і захист, і Він хоче бути з нами і насичувати нас добром. Тому як би не було важко, Давид радить знайти привід для хвали Господу.

Як працює хвала Богу на практиці в житті християнина, дуже чітко видно на прикладі апостола Павла та його супутника Сили. Ця історія записана в 16-му розділі книги Дії апостолів. Відгукнувшись на заклик Господній іти в Македонію і прибувши до Филип, Павло починає там свою роботу і стикається з низкою проблем. Вигнавши нечистого духа з рабині-віщунки, він тим самим накликав на себе гнів її панів, які під-

няли проти них повстання. Побитих, обмовлених, Павла та Силу вкинули до внутрішньої в'язниці, позбавленої будь-яких зручностей. Ось у таких умовах опинилися Павло та Сила: побиті, ноги їхні забиті в колоди, серед запеклих злочинців, у глибокому підземеллі, просякнутому запахом поту і крові.

З людської точки зору, у Павла були причини, щоб піддатися зневірі та розпачу, щоб здатися і прийняти настрій переможеного. Він міг закричати до Неба: «Чому? За що? Боже, чому Ти допустив це?»

Він міг шукати винних, але замість цього в хапливих обставинах **«опівночі Павло й Сила, молячись, співом прославляли Бога, а в'язні слухали їх»** (Дії 16:25). Павло знайшов ➤

ОСОБЛИВА НІЧ

У притчі про десять дів ніч в очікуванні нареченого стала вирішальною і для мудрих, і для нерозумних дів.

У житті Якова ніч, проведена у боротьбі з Богом, перед зустріччю з братом, теж була такою. Христос, запросивши учнів підтримати Його в молитві, так само провів вирішальну ніч у Гетсиманському саду.

3-й розділ книги Ісуса Навина починається такими словами: «І встав Ісус рано-вранці, і вони рушили з Ситтіму, та й прийшли аж до Йордану він та всі Ізраїлеві сини. І переночували вони там перше, ніж перейшли» (в. 1). Що ж можна встигнути за одну ніч? Ізраїльтяни провели три дні в очікуванні того, що Господь відкриє їм Свою волю. Коли вони під проводом Ісуса Навина збиралися перейти Йордан, їм було дане повеління: «І наказали народові, говорячи: „Коли ви побачите ковчег заповіту Господа, Бога вашого, та священників-Левитів, що несуть його, то ви рушите з вашого місця, і підете за ним”» (в. 3).

Перш ніж рушити через Йордан, народ повинен був побачити престол Божий — ковчег — і служителів, які його несли. Решта священників та левитів невідступно йшла за ковчегом. У наш час не менш важливо бачити перед собою Бога і Його Заповіді, а також приклад служителів, які невідступно слідувати за Ісусом.

Господь сказав ізраїльтянам, що відстань між ними і ковчегом «буде мірою коло двох тисяч ліктів... бо ви

не ходили цією дорогою ані вчора, ані позавчора» (в. 4). Відсутність динаміки у християнському житті вказує на те, що ми випустили з виду Господа.

Найголовніше, чого очікує Бог від Своїх дітей, — вони повинні бути цілковито віддані Йому і слухняні Його волі. Господь обіцяв Ісусу Навину: «Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою» (в. 7). Господь обіцяє нам, що буде з нами до кінця віку.

Правильно обраний напрямок у житті — рішення йти слідом за Господом — може навіть змінити існуючі закони природи. В історії з переходом через Йордан «спинилася вода, що зверху текла, стала одним валом, дуже далеко від міста Адама, що збоку Цортану, а та, що текла до стегу, до Солоного моря, стекла зовсім...» (в. 16).

На нашому шляху часто виникають перешкоди, які на перший погляд здаються нездоланними: безуспішні пошуки роботи з вихідним у суботу, вороже ставлення з боку родичів, тяжка хвороба. Утім Святе Письмо відкриває нам, що позитивні зміни відбуваються саме тоді, коли ми входимо у «води Йордану», а «вода» все ще біжить. Довіртеся Господу, вірте Його обітницям і продовжуйте йти шляхом істини. Перешкоди, які виникли на вашому шляху, ті переживання, які ви відчуваєте, неодмінно змінять насамперед саме вас.

За каждый шаг дадим отчет

За каждый шаг и чувства, рвенье,
За тайной мысли тонкий ход,
За голос наш и губ движенье
Дадим мы Господу отчет!
За взгляд очей, эффект минуты,
За отдых, сон и каждый вздох,
И за конфликт, в семье раздутый,
С нас объективно спросит Бог!
За наш язык, всех слов теченье,
За шутки, гнев, ненужный смех,
За все обиды, огорченья,
За каждый незаметный грех...
За лень, безволие и праздность,
За гордость, зависть и упрек,
За суетливость, мутно-грязный
Души, характера поток...
Как мы больного посещали,
Как звали грешников к Христу,
Как узы братьев облегчали,
Как насаждали простоту...
Как мы родителей смотрели,
Воспитывали малышей,
Как мы трудились, пили, ели,
За ход короткой жизни всей...
Тебя о всем Он спросит лично,
Вмиг обнажив глубины тайн,
Во всем признаешься публично,
Себя к тому приготавливай.
Кому слугой был, как молился,
Серьезно ль истину искал,
Как верил, бодрствовал, трезвился
И как Дом Божий посещал.
Как относился к нищим, к бедным,
Как в сердце слабых унижал,
Боролся как с привычкой вредной,
Как духом к Господу пылал...
Проверь свой путь, себя и срочно,
Как ревизор, встряхни учет.
Господь грядет! Дадим мы точный
Ему за жизнь свою отчет!

у собі сили для хвали Богу, і Він не міг підвести Своє дитя. Господь не міг залишити його у в'язниці. Бог потряс землю, щоб звільнити Своїх дітей, які довіряють Йому!

Павло, маючи причини, щоб впасти у відчай і зневіру, підносить над проблемами й обставинами і виходить переможцем. І результатом цього стало навернення в'язничного вартового та його сім'ї.

Нам не потрібно більше бути жертвами обставин, тому що Христос вище за усі обставини. «Право людини, яке відібрали у неї найважче, — це її ставлення до обставин, що склалися» (Невідомий автор, який пережив Голокост).

Це наш вибір — якими будуть наші настрої і поведінка серед життєвих труднощів і випробувань. Апостол Павло, перелічуючи труднощі, з якими доводиться стикатися християнину,

каже: **«Але в цьому всьому ми перемагаємо — завдяки Тому, Хто нас полюбив»** (Римл. 8:37). Нехай Господь допоможе нам завжди дивитися тільки на Нього і разом із Ним долати всі наші труднощі та випробування.

Оксана
Крестинич

2 ДВОИМ ЛУЧШЕ, НЕЖЕЛИ ОДНОМУ

«Двоим лучше, нежели одному; потому что у них есть доброе вознаграждение в труде их. Ибо, если упадет один, то другой поднимет товарища своего. Но горе одному, когда упадет, а другого нет, который поднял бы его»

» (Еккл. 4:9,10).

Порезанный палец сразу же начинает кровоточить. Потом кровеносный сосуд резко сжимается, замедляя поток крови, и начинается процесс свертывания. Гематома, накопившаяся кровь вне кровеносного сосуда, останавливает кровотечение. Затем происходит серия реакций, которая активирует тромбоциты, заставляя их прилипать к поврежденной области вместе с коллагеном и другими белками, особенно тромбоцитами. Они образуют сетку, которая присоединяется к поврежденному участку тела. Далее происходит серия реакций с участием по меньшей мере десяти факторов свертывания крови. Наконец появляется фибробласт, который разрушает эпителий и восстанавливает ткани, чтобы они выглядели, как обычно.

Было бы здорово, если бы члены Церкви реагировали на израненные души так же, как кровеносные сосуды, тромбоциты и плазма, которые объединяются, для того чтобы вылечить рану.

Доктор Томас Оксман и его коллеги из Медицинской школы Техасского университета решили узнать, как взаимосвязаны социальная поддержка и религия и уровень смертности мужчин и женщин через шесть месяцев после операции на открытом сердце. И вот что они обнаружили.

У людей, которым не хватало организованной социальной группы, церкви, риск умереть увеличивался в четыре раза, даже с учетом медицинских факторов, которые могли повлиять на выживаемость, таких как тяжесть болезни сердца, возраст и предыдущие операции на сердце.

Те, кто не черпал силу и утешение в своей религии, имели в три раза больше шансов умереть через шесть месяцев после операции. У тех, кто регулярно не встречался с группой и не получал утешения от религии, вероятность смерти через шесть месяцев после операции увеличивалась в семь раз.

Вера в Бога вместе с социальной поддержкой — медицинский фактор, который в семь раз снижает уровень смертности людей после операции на открытом сердце. Если бы существовал препарат, уменьшающий смертность в семь раз, каждый врач рекомендовал бы его своим пациентам.

Да поможет нам Господь всегда быть «заживляющим средством» для раненых душ вокруг нас.

МУДРЫЙ ЯСТРЕБ

«Твоею ли мудростью летает ястреб и направляет крылья свои на полдень?»

(Иов 39:26).

Однажды ранним сентябрьским утром я с несколькими моими друзьями взобрался на вершину горы в восточной части штата Теннесси, чтобы наблюдать за миграцией ястребов. Каждую осень они следуют на юг вдоль горного хребта, чтобы попасть в восходящие от земли потоки воздуха.

Вечером накануне полета ястребы устроились на ночлег на деревьях в долине у подножия гор. Мы поднялись на горный хребет достаточно рано. Вскоре нашим взорам представило множество ястребов, парящих

на неподвижных крыльях. По мере подъема они поравнялись с нами, а затем, став точками в синем небе, улетели на юг. Это великолепное зрелище впечатлило меня. Было очевидно, что ястребы зависели от восходящих теплых потоков воздуха, они доверяли ему, держа свои крылья так, чтобы попасть в его струю.

Но что если?.. Предположим, что один из них был наделен способностью мыслить, как человек. Он мог бы сказать себе: «Я устал держать свои крылья в таком положении.

Будет намного легче, если я сложу их». Что произошло бы? Под влиянием закона гравитации ястреб камнем полетел бы вниз, сетуя, что жизнь несправедлива, потому что он падает. Ни один ястреб на земле не сделает этого.

Бог всегда готов поддержать нас, но мы слишком часто складываем свои крылья и начинаем впадать в уныние. Давайте расправим наши духовные крылья навстречу вере. Помощь придет сразу же, как только мы это сделаем.

ПОД ПРИЦЕЛОМ

«Он охраняет пути правды, и оберегает стезю святых Своих»

(Притч. 2:8).

Когда мне было 18 лет, я учился на первом курсе колледжа. Свои весенние каникулы я решил посвятить литературному евангельскому служению. Наша группа собиралась поехать трудиться в город, где я провел свое детство, поэтому я с радостью присоединился к ним. Я был в восторге от того, что смогу послужить Христу там, где вырос.

Все восемь человек нашей команды радовались прохладной погоде, при которой температура не поднималась выше 20°C. Мы оставили наши книги во многих домах. Бог благословлял нас, как Он всегда это делает. Продажи были достаточно успешными. Вскоре наши коробки с книгами опустели, и мы попросили привезти нам из колледжа еще книг для продажи.

Город, в котором мы трудились, входит в число 25-и самых криминальных городов США, но я был молод и имел твердую уверенность в Божьей защите, поэтому не обращал внимания на опасности. В конце каникул я решил посетить дом, имевший дурную славу. Моя сумка была полна книгами «Путь ко Христу» и «Желание веков». У меня не было ни книг о здоровье, ни книг с кулинарными рецептами. Я быстро продвигался от квартиры к квартире, иногда успешно, но чаще встречая отказ покупать что-либо.

До обеда я успел постучать в сотню дверей. Я посетил перенаселенные дома, которые примыкали к строительной площадке и выглядели так, словно пострадали от военных действий. Я замерз, мои пальцы покраснели.

Пройдя полпути, я постучал в одну из дверей.

— Кто там? — спросил грубый голос.

— Бенджамин, — ответил я.

— Чего ты хочешь? — раздраженно спросил человек за дверью.

— Я хочу показать вам нечто интересное, — сказал я.

Как только дверь открылась, я увидел, что на меня направлено ружье. Я не заметил, кто был за дверью. Ружье, направленное на меня, полностью поглотило мое внимание.

— Что ты хочешь мне показать? — проворчал человек.

В доме было темно, поэтому все, что я смог различить, это силуэт человека, си-

дящего в инвалидном кресле. Однажды апостол Павел сказал Тимофею, что Бог наделяет нас духом любви, силы и спокойствия. Бог не оставил меня и в этот раз. Не припоминаю, чтобы я испугался.

Медленно, но уверенно я сказал:

— Я хочу показать вам книги об Иисусе.

Ружье все еще было направлено на меня.

— Достань то, что у тебя в сумке.

Медленно.

Я достал книгу «Путь ко Христу» с улыбающимся Иисусом на обложке.

— Оставь ее там.

Мужчина указал мне с помощью ружья на полку, находящуюся сразу за дверью. Я медленно положил туда книгу.

— Я думаю, что она вам понравится, — сказал я и не просил о том, чтобы мужчина мне заплатил, а просто развернулся и ушел.

Затем я пошел дальше, чтобы предложить книги другим людям, и остановился около строительной площадки, где меня любезно встретили три женщины, работающие там. Я рассказал им о моей встрече с вооруженным человеком. Когда я описал его, они сразу поняли, о ком идет речь. По их словам, это был жестокий человек. Женщины были очень удивлены тем, что он взял книгу «Путь ко Христу». Каждая из них купила у меня по книге, и я попрощался с ними.

С тех пор прошло 10 лет, и я снова приехал в этот город. Я попытался узнать что-нибудь о человеке с ружьем, но никто ничего не мог мне сказать. В жилищном управлении мне сообщили, что он умер два года назад. Затем один из сотрудников сказал:

— Я начал работать здесь три года назад. Каждый рассказывал мне о нем как о демоне, который никогда не выходит из своей квартиры и стреляет в тех, кто стучится к нему. Он считался скандалом. Несколько раз меня посылали к нему за арендной платой. Но у меня никогда не было с ним проблем. Он всегда был добр ко мне, приглашал в дом и рассказывал мне о Христе. Более того, на его инвалидном кресле всегда лежала небольшая книжечка с улыбающимся Иисусом на обложке.

НАТИСНИ НА ПАУЗУ

«Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість день працєю і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: на роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невілля твоя, і худоба твоя, і прихोдько твій, що в брамах твоїх»

(Вих. 20:8-10).

Ми живемо у світі, девіз якого — «Я дуже зайнятий». Сучасне суспільство застрягло в режимі прискореного перемотування. Утім навіть у відеоманітофона є кнопка паузи. Якщо ми хочемо бути здоровими і довго жити, то повинні знайти правильний ритм праці та відпочинку, здоровий баланс між роботою та відновленням сил.

На фразу «я дуже зайнятий» є відповідь. Її можна знайти у Божій заповіді: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його!». Ось формула успіху — 144 години для себе, 24 години для Бога. Проте, щоб ця доба пішла на користь, її не можна використовувати не за призначенням. Так само, як денний сон не в змозі замінити повноцінний нічний відпочинок, міні-відпочинок не може замінити повноцінну 24-годинну паузу, яку Бог заповів нам робити.

Субота — це щось більше, ніж просто байдкування; це день, коли ми куштуємо мудрість, мир і радість, які «ростуть» у ґрунті часу.

Як вам зійти з каруселі «я дуже зайнятий» і дотримуватися суботнього дня? Як зробити цю паузу, щоб оновитися і відродитися?

Святкуйте початок суботи. Євреї і багато віруючих християн святкують суботу по-біблійному — від заходу сонця в п'ятницю до заходу сонця в суботу. Звільніться від щоденної рутини, не читайте цього дня газет, не дивіться телевизор, створюйте суботні сімейні традиції. Запаліть свічки, поставте на стіл запашні квіти і найкращий сервіз. Приготуйте особливу їжу, щось таке, що через деякий час асоціюватиметься тільки з суботою. Так вам буде легше пам'ятати про Бога і про те, що Він для вас зробив. Славте Його. Коли ваш розум буде зосереджений на Господі, ви не зможете думати про себе або роботу.

Якщо ви відпочиваєте і не відчуваєте радості в житті, тоді натисніть на паузу і святиті суботу.

О ТОМ, ЧТО РАНИТ И ЛЕЧИТ...

Христос. Ученики. Горница. Вечеря. Впереди суд, разлука и страдания. Последняя совместная молитва. О чем будет молиться Христос? Иисус начинает с молитвы о завершении Своего служения, которым Он прославил Отца... Потом Он молится об учениках, которые ходили с Ним, внимали Его учению, и не только о них. «Не о них же только молю, но и о верующих в Меня по слову их: да будут все едино; как Ты, Отче, во Мне, и Я в Тебе, [так] и они да будут в Нас едино, — да уверует мир, что Ты послал Меня. И славу, которую Ты дал Мне, Я дал им: да будут едино, как Мы едино. Я в них, и Ты во Мне; да будут совершены воедино, и да познает мир, что Ты послал Меня и возлюбил их, как возлюбил Меня» (Ин. 17:20-23).

В те далекие времена Христос молился о Своей будущей церкви, то есть о нас с вами и о нашем единстве. Он имел в виду не только единство административного или организационного характера. Иисус говорил о единстве, которое возникает в результате личного общения и глубокой привязанности друг к другу.

В словах этой молитвы Христос дал ученикам понять, что единство Отца и Сына должно служить образцом для подражания. Израильский народ признавал, что его Бог «един», и доказывал понимание этой истины своей сплоченностью среди других народов. Конечно, иногда израильтяне впадали в крайности, но даже в наше время первое, о чем мы вспоминаем, когда при нас упоминают о евреях, — это их сплоченность и единство везде, где бы они ни жили.

Следует заметить, что предметом этой молитвы является не какое-то незримое единство, о котором сегодня говорится с высоких трибун, но единство, видимое всему миру. Мир сможет уверовать, увидев славу Бога в единстве тех, кто был сотворен по Его образу, образу вечного союза Отца, Сына и Святого Духа. Поэтому каждый христианин должен постоянно стремиться

к такому единству, чтобы прославить Бога и проявить любовь к ближним.

Как же сегодня обстоят дела у тех, о ком молился Христос? Все чаще в нашем суетном мире можно услышать: «Надоело! Хочу уехать куда-нибудь подальше... На необитаемый остров!»

Изоляция от общества с целью решения своих проблем — неверная тактика, потому что выход из сложившейся ситуации можно найти именно благодаря общению

Почему на необитаемый? Потому что там нет людей, которые, как нам кажется, стали причиной всех наших проблем. Но изоляция от общества с целью решения этих проблем — неверная тактика, потому что выход из сложившейся ситуации можно найти именно благодаря общению.

Дэн Аллендер, соавтор книги «Надежда страждущим», выразил мысль о том, что люди наносят нам самые большие душевные раны, однако и надежда на исцеление приходит к нам через общение с обыкновенными людьми.

Люди наносят нам самые большие душевные раны, однако и надежда на исцеление приходит к нам через общение с обыкновенными людьми

Человек — существо социальное, и, хочет он того или нет, ему приходится вступать в определенные отношения с себе подобными. Но существует некий парадокс — эти отношения влекут к себе настолько, насколько и отталкивают, они способны принести как удовольствие, так и страдание. Поэтому каждый, живя в этом мире, выстраивает, сознательно или нет, определенный стиль взаимоотношений, устанавливая,

с одной стороны, такую дистанцию от других людей, которая обеспечит неуязвимость от дальнейшей боли, и, с другой стороны, такой контакт, который позволяет ему общаться с людьми и хорошо себя чувствовать.

В результате образуется своего рода замкнутый круг. С одной стороны, решение многих наших проблем — в единении и общении, с другой — мы избегаем этого единения, защищая себя от возможного разочарования. Кто-то мудро подметил, что у каждого из нас есть свои «колючки», и чем больше мы сближаемся, тем сильнее раним друг друга.

Ситуация настолько сложна, что даже те, кто осознает необходимость единения и отдачи себя, временно удерживаются от этого. Они считают, что сначала им необходимо избавиться от своих комплексов и недостатков и лишь потом они смогут кому-то служить. Это заблуждение. Человек никогда самостоятельно не достигнет такого состояния, которое будет полностью его удовлетворять. Необходимо пойти навстречу страху и боли от возможного разочарования и принять евангельское учение о том, что обрести душу мы можем, только отдав ее. Евангелие воссоединяет тех, кто в силу своего эгоизма или по каким-либо другим причинам оказался в изоляции. Воссоединение происходит, потому что, во-первых, человеку прощается эгоизм и, во-вторых, он учится общаться с другими и отдавать себя другим, подобно тому, как Личности Троицы отдают Себя друг другу и жертвуют Собой нам.

Пусть же в нашем общении, совместном служении, взаимной помощи и поддержке прославится Имя Того, по Чьему образу мы созданы. «Не о них же только молю, но и о верующих в Меня по слову их: да будут все едино...» (Ин. 17:20, 21).

**Александр
Слободский**

НЕ БОЙТЕСЬ ЖЕРТВОВАТЬ

Нам хорошо известен этот библейский стих. Мы часто слышим его в проповедях и прекрасно понимаем его суть. Но часто ли мы задумываемся над тем, как принцип, изложенный в этом стихе, воплощается в нашей жизни? К сожалению, раньше я не замечала того, что Бог, действуя в моей жизни, верен Своему обещанию, данному в этом стихе. Господь дал мне возможность воочию убедиться в том, что Он никогда не оставляет Своих детей и благословляет их, удовлетворяя их насущные потребности, если они остаются ему верны. И сделал Он это с помощью Своей четвертой заповеди.

С субботой у меня никогда не было проблем, точнее, с пониманием заповеди о субботе. Я знала, что это день, отведенный для Бога, и что его нужно святить. А вот в школе проблемы были. Их, конечно, нельзя назвать серьезными, ведь по субботам мы не учились. Но я не раз принимала участие в школьных олимпиадах и конкурсах, и некоторые из них проводились в субботу. У меня никогда не возникало желания нарушить субботу из-за какого-то конкурса или соревнования. Даже если олимпиада была в пятницу и до захода солнца оставался всего один час, я уходила домой выполнив столько заданий, сколько успела. Некоторым моим учителям не нравилось, что я оставила их предмет без призового места (обычно я побеждала), и они выражали свое недовольство, но я все равно не собиралась нарушать заповедь о субботе.

Правда, я никогда не задавалась вопросом, почему учителя не занижают мне оценки, как другим ученикам в похожей ситуации. Почему на первой же олимпиаде в пятницу, с которой я ушла через полтора часа после ее начала, не успев сделать всю работу до конца, заняла призовое место? Почему

«Ищите же прежде Царства Божия и правды его, и это все приложится вам»

(Мф. 6:33).

на следующей олимпиаде я успела сделать все за час, оставшийся до начала субботы, хотя обычно я досиживаю до конца нормативного времени? Почему по тем предметам, олимпиады по которым я пропустила из-за субботы, я обязательно занимала призовые места на других мероприятиях? Совпадение? Случайность? Я не расценивала это как Божье вознаграждение за верность. Признаюсь, мне до сих пор стыдно за свою неблагодарность. Но вскоре у меня появилась возможность поблагодарить Бога за все Его благословения.

Полгода я посещала платные курсы по изучению иностранного языка. Зимой, когда солнце садится рано, я перестала посещать занятия по пятницам. Заплаченные деньги, конечно, пропадали? и я даже не надеялась их вернуть. Но когда через полгода, за два месяца до окончания курсов, занятия и вовсе перенесли на субботу, я заволновалась. Как я сдам экзамен, пропустив столько занятий? Более того, почти 2000 гривен будут потрачены впустую. Я не получу сертификат, который мне очень пригодился бы при поступлении в ВУЗ. Я вспомнила о том, как пропускала школьные олимпиады из-за дня покоя, и о том, что происходило после. Неожиданно для себя я обнаружила, что Бог почти всегда благословлял меня за эти пропуски! Во мне проснулась надежда, что несколько занятий до экзамена, как говорила учительница, все-таки назначат на будние дни и я смогу подготовиться. И, может быть, мою просьбу удовлет-

ворят и разрешат не платить за те занятия, которые я пропущу. Мне казалось, что Бог обратит внимание на такие мелочи. Несмотря на усиленные молитвы — мои, моих родных и друзей, — ответ, как я и предполагала, пришел негативный. Никого не волновало, что меня не будет на занятиях. Я должна оплатить их все. Я не верила в то, что все окончится хорошо, но еще надеялась на занятия перед экзаменом. Но экзамен неожиданно назначили раньше срока, и никаких занятий перед ним по будням не было. Я не ожидала этого и, естественно, почти не готовилась. Я не доверяла Богу и была уверена, что провалю экзамен.

Наступил день экзамена. Особого страха я не испытывала, ведь была уверена в том, что уже потеряла свой сертификат. У меня появилась апатия. О возможности не платить за пропущенные занятия я даже не думала. Какое облегчение я почувствовала, когда увидела, что все задания на экзамене были несложными. Эти темы мы проходили раньше, до того, как я начала пропускать занятия. Я сдала экзамен на один из самых высоких балов в группе. Мне не верилось, что такое вообще возможно. Но то, что случилось потом, действительно было чудом. Когда я пришла, чтобы отдать деньги за последние два месяца, мне сказали, что я могу не платить, и отпустили, ничего не объяснив. Я не могла в это поверить! Наверно, подумала я, это какая-то ошибка. Но потом поняла, что здесь нет никакой ошибки, — это Божий ответ! Более того, дома я обнаружила письмо от организатора курсов, по-

сланное через электронную почту. Оно пришло давно, на следующий день после моей просьбы не платить за те занятия, которые я пропущу. Я не знала об этом письме, потому что давно не проверяла почту. В письме сообщалось, что если я отказываюсь платить, то мне лучше не посещать курсы и не сдавать экзамен. Оказывается, я сдала экзамен полулегально, потому что ни я, ни моя учительница просто не знали об этом письме. Если бы я обнаружила письмо раньше, то не пришла бы на экзамен и не получила бы сертификат. Но почему у меня не взяли денег? Бог решил и эту проблему.

Как велики любовь и милосердие нашего Отца! Бог помогает нам в самых незначительных на житейских делах, если мы действительно верны Его принципам. Он всегда вознаграждает нашу верность и не оставляет нас без благословений, удовлетворяя наши насущные нужды.

Насколько Бог ценит нас! Мы — Его дети, и Он помогает нам во всех сферах нашей жизни. Мы не всегда замечаем это и не ценим Его помощи. Не бойтесь чем-то жертвовать для Бога. Ведь ваша жертва окупится сполна, и необязательно лишь на небесах. Бог позаботится о вас. Не от всех Господь требует сразу же «оставить все». Но каждого из нас Он призывает быть верным в малом. Бог не оставляет без внимания наши нужды, если Он для нас — превыше всего.

**Виктория
Шабранская**

НЕ ОЦІНЮЙТЕ ЗА ВРОДОЮ ОБЛИЧЧЯ

Зовнішня краса нічого не говорить Богові про душу. Мудрість і вищість, виявлені в характері та поведінці, становлять справжню красу людини. Саме внутрішнє багатство, досконалість серця визначають, чи будемо ми прийняті Господом. Як же глибоко повинні ми усвідомлювати цю істину, коли судимо про себе та інших!

Яка марна справа – оцінювати когось за вродою обличчя або благородством постави. Наскільки неспроможна людська мудрість збагнути таємниці серця і Божі поради без особливого просвітлення з Небес. Божі наміри і Його шляхи щодо Його творинь перевищують наш обмежений розум, однак ми можемо бути впевнені: Його діти посядуть саме те місце, якому відповідають, і виконають доручену їм роботу, якщо підкорять свою волю волі Божій, аби Його плани, що мають послужити на благо людини, не були порушені через її примхливість.

(Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 638).

ПІД КОНТРОЛЕМ БЕЗМЕЖНОГО

Кожна земна влада перебуває під контролем Безмежного. До наймогутнішого правителя і найжорстокішого гнобителя Він говорить: «Аж досі ти дійдеш, не далі» (Йова 38:11). Божя могутність провадить постійну боротьбу із силами зла. Бог завжди намагається не знищити людей, а змінити їх і спасти.

(Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 694).

НАРОДЖЕННЯ НА КРАЮ МОГИЛИ

«Стоячи над могилою сина, я пообіцяв собі, що піду в церкву, в яку хотів ходити він», — такі слова промовив Іван Буткевич, згадуючи досвід свого пізнання Бога.

Іван був звичайною людиною, працював, дбав про дружину та двох діток. Проте трагічна загибель рідної людини порушила мир та спокій родини. Життя старшого сина несподівано обірвалося в автомобільній аварії в 19 років. Непрохано в сім'ю ввійшов біль розпачу та втрати.

Родина Буткевичів знала про Бога давно. Їхнє уявлення про Нього було, як і в більшості християн: Бог існує, живе на небі, а ми, грішні люди, на землі. Родичі Івана — брат Віктор, сестра Марія та племінниця Наталя — є членами Церкви АСД (ми розповідали про них у попередніх номерах газети «Адвентистський вісник»), а сусід і близький друг Станкевич Микола — служитель Церкви АСД. Іван часто з ними спілкувався, розповідаючи про біблійне розуміння Бога та Його волі в нашому житті. Він вважав: якщо колись і піде в церкву, то тільки в Церкву адвентистів. Але це буде колись... Відчуття власної гріховності не дозволяло переступити поріг церкви. «Вважав себе найбільш грішною людиною і думав, що таких гріхів, як у мене, ні в кого немає, — пригадує Іван, — тому боявся йти до церкви. Я знав, що Бог є, але не усвідомлював, наскільки Він сильно мене любить. Думав, що заслужу Його

прощення — і тоді прийду в Дім молитви.

Коли син загинув, я відчув, що Бог простив мої гріхи і кличе до Себе. Це відчуття важко пояснити, наче Дух Святий зійшов і втішив мене, на серці я відчув спокій. Душевний мир огорнув мене, і Бог дав силу не лише самому пережити горе, але й підтримувати та втішати свою сім'ю. Господь посилав необхідні слова, ясність думки та мужність. Над могилою сина я відчув, що Бог є любов і Він мене любить. Раніше вічність для мене була міфом, а тепер вірю, що у вічності зустрінуся з сином».

Після втрати сина Іван почав відвідувати Церкву АСД. У селищі Берестя Рівненської області, в якому він проживає, є невелика громада. Здавалося б, коли людина йде до Бога, то життя налагоджується, проте часто такі кроки супроводжуються серйозними випробуваннями. І життя Івана — не виняток. Випробування для чоловіка стала дружина, яка чинила опір його прагненням пізнати Бога, погрожувала розлученням, самогубством і часто влаштовувала скандали. Про мир і спокій у сім'ї забули. Донька була розгублена: втратила брата, непорозуміння між батьками. Вона запитувала тата, чому все це відбувається, і він їй пояснював, чому

трапилося нещастя, чому він зробив такий вибір.

Донька почала читати Біблію та знаходила підтвердження батьковим словам. Проте мама погрожувала й доньці, щоб не сміла йти за батьком. Навіть не дозволила їй бути присутньою на хрещенні Івана, яке відбулося у червні 2016 року під час програми літературних евангелістів «Байдарики-2016». Після хрещення Іван удома не залишився, а поїхав з літературними евангелістами на заїзд і до кінця був з ними.

Сьогодні брат Іван організовує музичне служіння в громаді села Берестя, адже до знайомства з Церквою був директором клубу, керівником народного хору і дуже любить співати. Сьогодні його пісні прославляють його. Музична група, організована ним, супроводжує співом служіння в громаді, а також евангельські заходи, які громада проводить у лікарні. Сьогодні його дружина вже не проти, щоб Іван ходив до церкви, погоджується на спільну молитву, принаймні перед вживанням їжі. Господні шляхи невідомі для нас. І в цій родині буде ще не одна людина, яка відчує Його любов у своєму житті.

Оксана Терещук

Іван Буткевич приймає хрещення

ЖДУ ИИСУСА КАЖДЫЙ ДЕНЬ

Родилась я в городе Доброполье Донецкой области. В 17 лет поступила в институт и переехала в Донецк. Там я жила до 30 лет, работала в печатных СМИ и на местном телеканале. Позже оставила сферу медиа и перешла работать в крупную холдинговую компанию по производству и реализации горно-шахтного оборудования.

Мы с мужем мечтали о собственном доме. Спустя некоторое время наша мечта осуществилась. Мы купили старенький домик и два года жили, по сути, на стройке, предвкушая счастливую и беспечную жизнь в нашем новом доме. Все шло по плану, и 25 мая 2014 года мы наконец-то переехали в собственный дом. А 26 мая наша жизнь перевернулась. В этот день, придя утром на работу, я почувствовала себя плохо и меня увезли в больницу. В то же время моему мужу пришлось бежать из дома, так как начался обстрел донецкого аэропорта. Наш дом находился недалеко от линии фронта. Больница, в которую меня привезли, была на другом конце города, но и там мы слышали гул истребителей. Под эти звуки меня завезли в операционную. Засыпая под наркозом, я думала о том, удалось ли моему мужу перебраться в безопасное место...

Из Донецка мы уехали в начале июля и вот уже два года живем в Киеве. В Донецке мы больше не были. Наш дом чудом уцелел: в нем лишь разбиты окна и поцарапаны стены. Здесь, в Киеве, нам пришлось все начинать заново: новая работа, новое арендованное жилье... Было нелегко принять перемены, которые произо-

шли в нашей жизни, и переосмыслить эту жизнь... Мы, наши родные и близкие — все живы и здоровы. Это главное, и за это слава нашему любящему Небесному Отцу!

Впервые я всерьез задумалась о смысле жизни, когда умерла моя бабушка. «А что же дальше, после смерти? — думала я. — Неужели это все?» Тогда я впервые решила пойти в церковь — православную. Я начала молиться и посещать воскресные богослужения. Не менее сильными потрясениями для меня стали война и потеря здоровья.

Когда мы переехали в Киев, я несколько раз посетила православный собор. Но почему-то мне больше не приносила мира служба. Я испугалась и подумала: «Неужели я так отдалась от Бога?» Я молилась дома, но не так, как прежде, — я начала разговаривать с Богом и спрашивать, почему меня не тянет к Нему в церковь.

Спустя четыре месяца Господь привел меня в Свою Церковь. Как переселенке мне необходимо было оформить соответствующую справку в социальной службе. Там я увидела объявление о бесплатном массаже для переселенцев. Я обрадовалась и сразу же решила пройти курс.

Когда я пришла по указанному адресу, то увидела, что передо мной — церковь, но не привычная, не традиционная. Меня это немного насторожило, но не испугало. Наоборот, мне стало интересно, и я зашла внутрь. Мне очень понравилась обстановка. Меня окутало ощущение умиротворенности и безопасности. Было очень спокойно на душе. Когда я познакомилась с массажисткой

Верой, то спросила ее, что это за церковь. Так я узнала об адвентистах.

Вера также сказала мне, что, если я захочу, во время курса массажа она познакомит меня с Библией. Я согласилась. Что-то подсказывало мне — это именно то, что мне нужно. Во время сеансов массажа Вера помогала мне восстанавливаться и физически, и духовно.

Стоило мне сделать первый шаг к Богу, как Он начал делиться со мной Своей истиной. От Него я узнала о субботе. Он открыл мне истину о Десяти Заповедях. Также Господь открыл мне, что Он — всегда рядом. Вера познакомила меня с пастором Церкви, и я продолжила изучать Библию вместе с ним. 19 сентября 2015 года я заключила завет с Иисусом.

Как я благодарна моему Господу, что Он меня спас! Он спас меня на кресте и продолжает спасать каждый день. Иисус открыл мне, что Он полюбил меня еще тогда, когда лишь подумал о моем сотворении. Я всегда прошу Иисуса о том, чтобы Он укрепил мою веру, потому что без Него я слаба.

Мое самое большое желание — встретиться с моим Спасителем. Я верю, что многие примут Его дар спасения и среди них будут родные и близкие мне люди, мои друзья и знакомые. Я молюсь о том, чтобы не оступиться, дойти до конца, остаться верной Иисусу и служить Ему в вечности.

Жду Иисуса...

Каждый день жду...

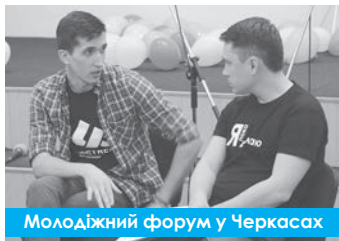

Юлия
Копанишина-Отепко

«ЕСЛИ ДВОЕ ИЗ ВАС СОГЛАСЯТСЯ...»

(Мф. 18:19, 20)

«Это обетование дано при условии вознесения церковью совместных молитв, в ответ на которые можно ожидать проявления силы, превосходящей по масштабам ту, что проявляется в ответ на индивидуальные молитвы... Получаемая сила соразмерна единству членов церкви и их любви к Богу и друг другу» (Э. Уайт. Сила совместной молитвы, Рукопись 748).

Молодіжний форум у Черкасах

РАЗВИВАЙТЕ ХРИСТИАНСКИЕ ДОБРОДЕТЕЛИ

«Лишь живущие во свете, который они уже обрели, получают больший свет. Если в нас ежедневно не будут развиваться активные христианские добродетели, мы не узнаем проявления Святого Духа в Позднем дожде. Он будет падать на сердца вокруг нас, но мы не различим его и не примем» (Э. Уайт. Свидетельства для проповедников, с. 507).

«Утішайся Господом, і Він виконає бажання серця твого» (Пс. 35:4).

ДОТРИМУЮЧИСЬ РЕЦЕПТА

Моя мама хворіла дуже рідко, але одного разу лікарі сказали їй дотримуватися постільного режиму, і ми самі повинні були приготувати собі їжу. Я вирішив спекти печиво, як готувала мама, і знайшов книгу рецептів. Я відміряв потрібну кількість борошна. У рецепті йшлося про розпушувач. Цікаво, що це? Я замислився. Відчинив шафу і почав шукати, поки не знайшов харчову соду, і вирішив, що вона мені підходить. Далі рецепт вимагав додати трохи солі. Я подумав, що без неї можна обійтися. Навіщо взагалі сіль у печиві?

Коли печиво було готове, воно виглядало непогано, тому я вирішив пригостити ним маму. На мій подив, воно їй не сподобалося. «Що ти додав туди?» — запитала вона.

Мені довелося погодитися з нею, адже печиво було жакливим. Коли я розповів, як готував його, мама сказала, що печиво вийшло несмачним, тому що я не дотримувався рецепта.

Бог створив Усесвіт, де щастя, здоров'я і гармонія залежать від того, чи дотримуємось ми рецепта. Господь назвав продукти, яких слід уникати, щоб мати хороше здоров'я. Для хороших відносин з людьми Бог дарував нам золоте правило. Для наших небесних пошуків Він написав Десять Заповідей. Коли ми відмовляємося виконувати Його рецепт і починаємо експериментувати зі своїми власними ідеями в пошуках щастя, то ризикуємо наклакати на себе більшу небезпеку, ніж несмачне печиво.

Хочу поділитися з вами двома моїми улюбленими рецептами з Біблії. Перший говорить про те, чому дотримуватися рецепта так важливо. «Було тобі виявлено, о людино, що добре, і чого пожадає від тебе Господь, — нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Мих. 6:8).

Другий рецепт простий. Якщо ви шукаєте розради в Господі, Він виконає бажання вашого серця (див. Пс. 36:4).

Якщо ми навчимося жити за Божими рецептами здоров'я, замість того щоб вигадувати власні, результат нас здивує! Чому б вам уже сьогодні не почати досліджувати Біблію в пошуках Божих рецептів? Дотримуйтеся їх — і ви отримаєте благословенний результат!

Запрошуємо всіх-всіх до вивчення Дивовижної Книги, про яку Авраам Лінкольн якось сказав:

«Я переконаний, що Біблія є найкращим подарунком, яким Бог наділив людину. Все найкраще від Спасителя світу передається нам через цю Книгу».

20:00
СЕРЕДА

ДИВІТЬСЯ НА ТЕЛЕКАНАЛІ «НАДІЯ»

НОВИЙ СЕЗОН

БІБЛІЯ
ПРОДОВЖУЄ
ГОВОРИТИ

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ. МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ. ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, А. Борисовська
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 — А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.